

Te dni se spominjamo Bernarda Čuka, ustanovitelja našega zbora. Tokrat vam objavljamo članek, ki ga je napisal kot urednik Črnovrščana leta 1994, saj prav julija letos mineva 10 let, odkar nas je zapustil msgr. Franc Rupnik.

Franc Rupnik – Štefkov

(70-letnik)

Letos praznuje Štefkov France iz Zadloga sedemdeset let. Čas pošteno in dobro izkoriščen. Lepa pot. Tudi precej dolga, pa tudi težka zaradi študija v času, ki ni bil naklonjen poklicu, ki si ga je izbral. Ta naklonjenost se je vlekla, mu valila skale na pot, mu metala polena pod noge. Čas pa je opravil svoje. Dal je prav tudi Francetu, potrdil, da je bila izbira prava. Dejstva govorijo in prav je, da jih povemo, zapišemo:

Šolanje v Zadlogu, Gorici, Vidmu, Ljubljani. Nova maša v za silo obnovljeni črnovrški cerkvi (leta 1948). Pa kmalu za tem Spodnja Idrija. Za mladega duhovnika velika fara, velika odgovornost. Vmes še delo v Idriji. Pomoč pri reševanju predmetov iz idrijske cerkve, ker sta dekan in kaplan vsak na svoji »univerzi«. 22 bogatih let. Znal je prisluhniti kraju in času. Kraj se je spreminjal iz vasi v predmestje. Pa so ga imeli ljudje radi? Ne vsi, pač pa precej njih, ker ni oblačil in vedril, pač pa je prisluhnil, svetoval, učil.

Leta 1972 , KOBARID. Starodaven, poln zgodovine, Gregorčiča, čudežni kraj pod Krnom. Ljudje kot povesod, dobri in slabi. Tu se je France razmahnil. Nenadoma privre iz njega še več. Dela je ogromno. Farna cerkev, podružnice, arhiv, vse mora priti na zeleno vejo. Obnavljati je treba, urediti matične knjige. Cerkev za cerkvijo dobiva novo prečiščeno obleko, znani zlati oltarji se

urejajo. Nastane ABC seznam.

Leta 1976 – potres. Ruševine. Toda korajža velja. Poprijeti je treba. Mojster Pelko iz Bleda pravi: »Ko sem v Kobaridu popravljaj cerkev, je dekan Rupnik zjutraj odmaševal, potem pa se je šel malavarja in to dobrega. Niso vsi taki.«

France pa najde čas tudi za druge stvari. Pogleda čez mejo, v Benečijo, med Čedermace, med beneške in furlanske duhovnike. Spodbuja, organizira studijska srečanja. Piše v glasilo beneških Slovencev DOM. Brska po Čedajskih arhivih. Marsikateri dokument iztrga pozabi. V Kobaridu pripravljajo muzej o prvi svetovni vojni, o Soški fronti. France je zraven. V župnijah kupuje nove zvonove. Pride in ga preizkusi. Da, on ga potrdi. Vse to pa zraven poklica, ki mu je prvi, duhovništva. Prav zares kapo dol.

Odkriti se moraš pravemu duhovniku tribunu iz ljudstva za ljudstvo.

MSGR. France, zapisali so ti: »Ad multos amos.« Da res je. Na mnoga leta iz srca, vsi Črnovršci!

Bernard Čuk, leta 1994

V glasilu DOM je ob 70-letnici izšla pesem v beneškem narečju.

ŠE PUNO TIH LIET!

Kar listje dol pada

Naj lietus glasan:

SPOMIN NA USTANOVITELJA MoPZ POBJE

Prispeval Administrator
Četrtek, 31 Julij 2014 12:52 -

in Krn že beleje,

ponos je in obet

duhovnik Franc Rupnik

ku točnih zaštej'mo

'no lieto došteje.

Jih sedandeset.

Navadno dogodek

Veselje oznanja

le tiho poteče

Zadlog, rojstna vas

kier garbi na čelu

in Idrija Spodnja

noben' rad jih neče.

umočnejše te izraz.

Časti monsinjorja

Zaskrbljen premišlja

in dekana Kobar't ,

zdaj bronast Simon,

SPOMIN NA USTANOVITELJA MoPZ POBJE

Prispeval Administrator
Četrtek, 31 Julij 2014 12:52 -

ki ostane donišnji

al' s cajtan mu odrine

njega dušni vart.

spuod noge skalon.

Paršu j' u Benečijo

Pretirana šala

odmev te novice:

recimo uselej,

ona pridruži se

kier Rupnik poet

ku h ojcet device.

ne gre še u muzej.

Dole je poznan

Med nam' naj ostane

Za vse raziskave

še puno tih liet!

O skupnih dogodkih,

Dost? Bug naj odloča,

Ki u Domu nan prave.

naj gre nam jih štiet.

Ščigla, XI. 1994